

точенъ и рѣвностенъ: туй му спечелило чина сержантъ. Случило са щото нѣкогашния му младъ сподаръ са паднахъ подъ негова команда. Благородния дворянинъ обаче мислилъ, че Ванко е оскъщия, който билъ и преди и че не може и нѣма право да заповѣда надъ бившия си господаръ; та мисль го правила да не изпълнява точно дължеститѣ си и заповѣдитѣ на Ванката. Сержанта жестоко наказилъ, съ нѣколко тояги, бившия си сподаръ за неговото непослушание. Галения си са оплакалъ на майка си, че Ванката го билъ смъртъ.

Милостивата майка си поплакала и намислила да отиде да извѣсти всичко на господаря. Монархъ съ любопитство я слушалъ; тя, съ сълзи на очима си, му казалъ че Ванко, бившия нейнъ слуга, позволилъ да бие господаря си до смъртъ.

Монарха я попиталъ на каква служба е Ванко и на каква сина ѝ, и слѣдъ като са научилъ че Иванъ е сержантъ, а синъ ѝ войникъ — заповѣдалъ да повикатъ и двойцата. Той попиталъ сержанта:

— „Защо си билъ сина на тхзъ жена?“

— За неговата непокорность и непослушание отговорилъ сержанта; азъ бѣхъ му заповѣдалъ да яви часа на четири на упражнение, а той ма не послуша и не доде. Азъ заповѣдахъ да го доведемъ на сила и го наказахъ за непослушанието му.

Господаря въ туй време билъ веселъ, той мигналъ на сержанта и послѣ го попиталъ:

— „А какъ го наказа?“

Сержанта, като разбралъ намѣрението на сподаря, далъ още нѣколко удари на младия дворянинъ и казалъ: „Ще ли да слушашъ, ще ли